

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: J. S.
bytem
jako nástupkyně po zemřelé
M. K.,
naposledy bytem

zastoupena JUDr. Michal Svoboda, advokát
sídlem Berkova 39, Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2018, sp. zn. SZ/MPSV-2017/133762-921, č. j. MPSV-2018/51685-921,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2018, sp. zn. SZ/MPSV-2017/133762-921, č. j. MPSV-2018/51685-921 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 22. 5. 2017, č.j. 36850/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o změnu výše příspěvku na péči a bylo potvrzeno poskytování příspěvku na péči v původní výši 880 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný poukázal na výsledky správního řízení před Okresní správou sociálního zabezpečení Znojmo (dále jen „OSSZ Znojmo“) ze dne 28. 4. 2017, podle něhož žalobkyně byla uznána osobou, která je závislá na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni (tzv. lehká závislost).
3. Na základě odvolání žalobkyně bylo v odvolacím řízení provedeno nové sociální šetření v přirozeném prostředí žadatelky dne 28. 6. 2017 za přítomnosti zmocněnce žalobkyně.
4. Dne 4. 1. 2018 bylo žalovanému sděleno ze strany PK MPSV, že žadatelka zemřela dne 17. 12. 2017. Následně bylo provedeno nové posouzení zdravotního stavu žalobkyně Posudkovou komisí MPSV, pracoviště v Brně (dále jen „PK MPSV“). Posouzení zdravotního stavu žalobkyně bylo provedeno na jednání PK MPSV až dne 1. 2. 2018, bez přítomnosti žalobkyně a jejího zástupce, který nebyl k jednání PK MPSV pozván.
5. PK MPSV dospěla po prostudování podkladové dokumentace včetně obou sociálních šetření k závěru, že žadatelka z důvodu svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládala čtyři základní životní potřeby: mobilita, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost. Ostatní hodnocené základní životní potřeby doložený zdravotní stav žadatelky (oprávněné osoby) umožňoval přiměřeně zvládat. Proto se považovala za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni (lehká závislost).
6. K jednotlivým základním životním potřebám PK MPSV uvedla, že uznala nezvládání mobility vzhledem k úbytku svalové hmoty, tělesné astenii a poklesu fyzické výkonnosti, takže v rámci syndromu stařecké křehkosti byla uznána neschopnost chůze v exteriéru v požadovaném rozsahu, po nerovném povrchu, po schodech a používání dopravních prostředků. Byla uznána potřeba pomoci při tělesné hygieně, žadatelka ale byla schopna provádět malou hygienu. Osobní aktivity nezvládala zejm. ve složce vyřizování osobních záležitostí souvisejících se sociálním životem. Stran péče o domácnost nezvládala nakupování, vaření teplého jednoduchého jídla atd. Funkční omezení vyplývající ze zjištěného a popsáno

- zdravotního stavu nedosahovala stupně těžkých nebo úplných poruch, které by jí bránily ve schopnosti zvládat ostatní základní životní potřeby svým tempem, eventuálně s použitím pomůcek pro zdravotně postižené.
7. Zástupce žalobkyně zaslal své vyjádření k posudku ze dne 11. 2. 2018, avšak žalovaný v něm neshledal důvody pro vyžádání doplňujícího posudku u PK MPSV. Podle názoru žalovaného byl posudek PK MPSV ze dne 1. 2. 2018 vypracován na základě dostatečných podkladů a byl shledán jako objektivní a přesvědčivý. Z posudku PK MPSV je rovněž patrné, že měla pro posouzení komise k dispozici dostatek podkladů i bez přítomnosti zástupce.
 8. Žalovaný při hodnocení věci uvedl, že pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků a předmětů denní potřeby, vybavení domácnosti nebo s využitím zdravotnického prostředku.
 9. Podle žalovaného se PK MPSV vyjádřila v posudku ze dne 1. 2. 2018 ke všem námitkám uvedeným v odvolání. Nově přiznaná nezvládaná základní životní potřeba mobility neměla vliv na změnu výše příspěvku na péči.
 10. K námitce týkající se onemocnění očí a ohledně lékařských zpráv MUDr. P. žalovaný uvedl, že to bylo PK MPSV známo. Toto onemocnění (chronický glaukom obou očí) však nebránilo posuzované v orientaci a komunikaci. PK MPSV si vyžádala zdravotní dokumentaci praktického lékaře, dostatečně ji zhodnotila a neshledala podklad pro vyžádání další zdravotní dokumentace od odborných lékařů.
 11. Co se týká jednání PK MPSV v nepřítomnosti zástupce, byl o tom žalobkyně písemně informována a na tuto skutečnost nereagovala. Popis vývoje nepříznivého zdravotního stavu žadatelky zástupce dodal písemnou formou dne 9. 1. 2018, přičemž PK MPSV toto písemné vyjádření prostudovala a zhodnotila.
 12. Podle PK MPSV nebylo prokázáno zhoršení zdravotního stavu žadatelky od června 2017. Závažné zhoršení zdravotního stavu od června 2017 ve smyslu těžké nebo úplné poruchy tělesných smyslových nebo duševních schopností charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, dokumentované lékařskými nálezy s trvalým dopadem na schopnost zvládat ostatní základní životní potřeby, objektivně zjištěno nebylo. Žalovaný k tomu poukázal na ustanovení § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., podle něhož se za neschopnost zvládnout základní životní potřeby pro účely přiznání příspěvku na péči považuje takový stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké.

III. Žaloba

13. Žalobkyně má za to, že u žadatelky byly dány podmínky pro přiznání vyššího stupně závislosti, a to ve II. stupni již od podzimu 2016, kdy ke zhoršování zdravotního stavu docházelo skokově. Žalobkyně namítala rozpor napadeného rozhodnutí se závěry ze sociálního šetření pro účely odvolacího řízení ze dne 28. 6.

2017. Kromě uvedených tvrzení žalobkyně namítla i procesní pochybení ze strany žalovaného a PK MPSV.
14. Žalovaný sice reagoval na dotazy ohledně stavu věci a doby jejího šetření příslušnými omluvnými dopisy, ale celkově lze postup žalovaného považovat za nečinnost, a to minimálně do okamžiku, kdy bylo sděleno úmrtí původní žadatelky. Od konce června 2017 žalovaný neučinil ničeho. Žadatelka tak neměla možnost doplňovat a navrhopat další důkazy o svém stavu.
 15. Jednání PK MPSV proběhlo až po úmrtí žadatelky a přesto, že zástupce žalobkyně žádal účast na jednání, což dokládá záznam ze sociálního šetření ze dne 28. 6. 2017, nebyl k němu přizván.
 16. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný shrnul průběh dosavadního správního řízení a uvedl, že pokud poukazovala žalobkyně na zhoršení zdravotního stavu žadatelky, od měsíce června 2017 ve smyslu těžké nebo úplné poruchy tělesných, smyslových nebo duševních schopností dokumentované lékařskými nálezy, tak to objektivně zjištěno nebylo. Stran zlomeniny paže se nejednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, neboť šlo o stav v časném poúrazovém a perioperačním období, který vyžadoval akutní zdravotní péči včetně rehabilitace a ošetřování.
18. Pokud žalobkyně namítala rozpor napadeného rozhodnutí se závěry ze sociálního šetření pro účely odvolacího řízení o příspěvku na péči ze dne 28. 6. 2017, žalovaný uvedl, že toto šetření bylo provedeno ve vazbě na odvolací námítka formou pozorování a rozhovoru s oprávněnou osobou a zmocněncem. Případné rozdíly oproti posudku PK MPSV jsou dány skutečností, že PK MPSV vychází při posouzení výhradně z objektivně doloženého zdravotního stavu ve spojení s konkrétní náplní jednotlivých zkoumaných aktivit v rámci hodnocených základních životních potřeb.
19. K namítané nečinnosti ve správním řízení po provedení sociálního šetření dne 28. 6. 2017 žalovaný uvedl, že PK MPSV bránily závažné důvody, kvůli nimž nešlo vypracovat posudek o zdravotním stavu oprávněné osoby v zákonem stanovené lhůtě, o čemž byla žadatelka informována omluvným dopisem ze dne 1. 8. 2017 a také žalovaný obdržel o oznámení o nedodržení zákonné lhůty pro vypracování posudku. V případě, že měl zástupce žadatelky potřebu uvést informace o zhoršení zdravotního stavu oprávněné osoby či doložit lékařské zprávy nebo jiné podklady, mohl tak učinit prostřednictvím reakce na zaslaný dopis PK MPSV nebo kdykoliv do doby, než byl vypracován posudek PK MPSV. Dne 4. 1. 2018 obdržel žalovaný informaci o úmrtí žadatelky.

20. Ohledně namítané osobní nepřítomnosti žalobkyně a jejího zástupce u jednání PK MPSV žalovaný uvedl, že zástupce byl obeznámen s termínem jednání i se skutečností, že bude jednáno v jeho nepřítomnosti, na to však nijak nereagoval. Podle PK MPSV nebylo důvodné, aby byl zmocněnec jednání přítomen, neboť podkladová dokumentace byla dostatečná k projednání v nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru. Přítomnosti zmocněnce by nepřinesla žádné nové relevantní poznatky k posudkovému závěru. Popisované zhoršení zdravotního stavu žadatelky korespondovalo se zdravotní dokumentací, kterou měla PK MPSV k dispozici (lékařská zpráva z hospitalizace ze dne 13. 12. 2017 – 17. 12. 2017).
21. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud nejprve zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.
23. Ve věci rozhodoval krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali.
24. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu vycházel ze správních spisů předložených žalovaným a prvostupňovým správním orgánem.
25. Žaloba **není důvodná**.
26. Ze **správního spisu** vyplývá, že v prvostupňovém řízení zahájeném na základě žádosti o změnu výše příspěvku na péči ze dne 13. 2. 2017 bylo provedeno nejprve sociální šetření ze dne 9. 3. 2017, podle jehož závěrů žadatelka měla péči zajištěnu dcerou (pečující osobou), která jí zařizovala nákupy, domácí práce i úklid. Stran potřeby mobility bylo zjištěno, že žadatelka používala vycházkové hole, v domácím prostředí se opírala o nábytek a neušla více jak 200 m. K potřebě stravování bylo zjištěno, že ji zvládá a je schopna si nachystat jídlo sama (rozmrazené jídlo v krabičkách si dokáže ohřát, přemístit ke stolu, naporcovat a sníst). Fyziologickou potřebu zvládala sama s tím, že dokázala použít WC v domě, nebyla inkontinentní. Na základě posudku OSSZ Znojmo ze dne 28. 4. 2017 byly uznány jako nezvládané tři základní životní potřeby (tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost).
27. V odvolacím řízení bylo provedeno další sociální šetření pracovníky žalovaného dne 28. 6. 2017, a to za přítomnosti žadatelky a zástupce žalobkyně. K potřebě mobility z tohoto šetření vyplynulo, že žadatelka nezvládala vyjít z domu ani vyjít po schodech. K fyziologické potřebě bylo šetřením zjištěno, že ji zvládne sama v přirozeném prostředí, příp. s pomocí jiné osoby. K potřebě stravování z tohoto šetření vyplývá, že ji zvládá sama, kromě vaření. V rámci záznamu o šetření je

uvedeno, že zástupce žalobkyně požádal o to, aby byl přítomen u jednání PK MPSV.

28. Dne 9. 1. 2018 byla žalovanému doručena kopie úmrtního listu žalobkyně a plnou moc pro zástupce žalobkyně jako nástupkyně žadatelky. V rámci sdělení připojeného k těmto podkladům žalobkyně uvedla, že žadatelka byla dne 8. 11. 2017 hospitalizována na oddělení neurologie v Psychiatrické nemocnici Brno, kde si způsobila dne 26. 11. 2017 zlomeninu pravé paže a následně byla operována. Poté byla ode dne 13. 12. 2017 převezena do Nemocnice Hustopeče, kde zemřela. Po celou dobu musela být pod neustálou péčí a dozorem zdravotního personálu těchto zařízení. V období od června 2017 do začátku listopadu 2017 byla žadatelka v péči rodiny, tudíž je zřejmé, že došlo k výraznému zhoršení zdravotního stavu.
29. Na základě provedeného sociálního šetření byl vypracován posudek PK MPSV ze dne 1. 2. 2018, jehož závěry jsou obsáhle rekapitulovány v napadeném rozhodnutí. PK MPSV zasedala ve složení předsedkyně komise a dalšího lékaře z oboru neurologie a tajemnice komise. Posudek je vymezen obdobím platnosti 13. 2. 2017 až do úmrtí žadatelky dne 17. 12. 2017. Z obsahu rekapitulace podkladů pro posouzení závislosti žadatelky vyplývá, že PK MPSV měla k dispozici mj. lékařské nálezy obsažené ve zdravotnické dokumentaci praktického lékaře, mezi nimiž nechyběla ani zpráva z hospitalizace v Nemocnici Hustopeče v období 13. 12. 2017 do 17. 12. 2017, tedy po zlomenině humeru (osteosyntéza), kde byla hospitalizována za účelem rehabilitace a ošetřování. Příčinou smrti žadatelky byl zápal plic.
30. Posudek PK MPSV vycházel i ze závěrů obou provedených sociálních šetření dne 9. 3. 2017 a 28. 6. 2017. PK MPSV dopěla k závěru, že žalobkyně nezvládá základní životní potřebu mobility, hygieny, osobních aktivit a péče o domácnost. Ke sporné potřebě stravování PK MPSV zejm. uvedla, že ji zvládá samostatně kromě samotného vaření. K tomu PK MPSV zejména poukázala na obsah sociálního šetření. K výkonu fyziologické potřeby PK MPSV uvedla, že nebyla prokázána inkontinence na základě urologického vyšetření, samotný předpis inkontinenčních vložek praktickým lékařem z důvodu většího komfortu jen na noc byla schopna používat samostatně. Pro uznání nezvládání fyziologické potřeby PK MPSV neshledala objektivní medicínské podklady. Závažné zhoršení zdravotního stavu se v posuzovaném období ve smyslu těžké či úplné poruchy neprokázal. Ohledně stavu po zlomenině paže nešlo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Rozdíl v počtu nezvládaných základních životních potřeb v konečném důsledku nevede k uznání II. stupně závislosti.
31. Krajský soud v první řadě považuje za nutné připomenout právní úpravu poskytování příspěvku na péči a její výklad v ustálené judikatuře správních soudů.
32. Právní úprava poskytování příspěvku na péči je obsažena v zákoně o sociálních službách a vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „prováděcí vyhláška“). Východiskem je samotný pojem závislost (§ 8 zákona o sociálních službách), jehož význam je utvářen skrze konstrukci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Podle ustanovení § 3 odst.

- 1 písm. c) zákona o sociálních službách, který definuje tento pojem jako zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.
33. Aktuální právní úprava rozlišuje pro účely poskytování příspěvku na péči čtyři stupně závislosti, přičemž kritériem pro hodnocení míry závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby a tedy i pro zařazení do jednotlivých kategorií je posuzování zvládání deseti základních životních potřeb vymezených v ust. § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Jedná se o následující potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. U osob do 18 let věku pak dle ust. § 9 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že schopnost zvládat základní životní potřebu péče o domácnost se nehodnotí.
34. Bližší vymezení životních potřeb rozhodných pro stanovení stupně závislosti na pomoci jiných osob lze nalézt v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky. Podle ust. § 2a citované vyhlášky přitom platí, že k tomu, aby bylo možno učinit závěr, že posuzovaná osoba je při zajištění některé z životních potřeb závislá na pomoci jiné osoby, postačí, pokud posuzovaná osoba nezvládá byť jen jedinou z aktivit vyjmenovaných v této příloze. Pokud se jedná o potřebu **stravování**, pak prováděcí vyhláška stanoví, že *„za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.“* Za zvládání základní životní potřeby **výkon fyziologické potřeby** se považuje stav, *kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.“*
35. Správní řízení ve věci přiznání příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodující důkaz představuje odborný posudek zdravotního stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby. Povahou takového posudku, jakož i na něj kladenými požadavky, se již opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, který dovedl, že *„se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či rozsudek téhož soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104, dostupné na www.nssoud.cz).
36. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Zásadní žalobní námitkou je tvrzení, že žadatelka měla nárok na přiznání vyššího stupně závislosti, a to již od podzimu 2016 neboť její zdravotní stav se skokově zhoršoval. K tomu krajský soud uvádí, že žadatelka byla posouzena jednak posudkem OSSZ ve Znojmě ze dne 28. 4. 2017, který byl založen na sociálním šetření provedeném dne 13. 2. 2017, a dále pak v odvolacím řízení posudkem PK MPSV ze

dne 1. 2. 2018, který byl založen mj. na závěrech sociálního šetření provedeného pracovníky žalovaného. Oba posudky shodně potvrdily, že žalobkyně je závislá na péči jiné fyzické osoby pouze v I. stupni. Rozdíl mezi oběma posudky stupně závislosti žalobkyně spočívá pouze v počtu uznaných základních životních potřeb, nikoliv v samotném závěru o stupni závislosti.

37. Spor mezi účastníky je o to, zda měla být žadatelka v době od podání žádosti o zvýšení příspěvku na péči až do svého úmrtí ke dni 13. 12. 2017 považována za závislou z hlediska základní životní potřeby stravování a výkonu fyziologické potřeby. Základní životní potřeba mobility byla uznána v odvolacím řízení žalovaným na základě posudku PK MPSV ze dne 1. 2. 2018.
38. K tomu se váží námitky žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v rozporu se závěry sociálního šetření pro účely odvolacího řízení ze dne 28. 6. 2017. Krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
39. Ze závěrů předmětného sociálního šetření vyplývá, že stran základní životní potřeby stravování si žadatelka byla schopna ohřát jídlo z mrazáku, naservírovat si ho a sama si stravu naporcovat a pozřít. Podle závěrů sociálního šetření svým tempem zvládala tuto základní životní potřebu v případě potřeby sama a bez pomoci, což nevylučuje, že jí byla pomoc za přítomnosti jiné (pečující) osoby příležitostně v tomto ohledu poskytována. Nicméně schopnost uvařit či jinak připravit teplé jídlo není explicitně uvedenou aktivitou, jejíž nezvládání by ve smyslu ustanovení § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. mělo za následek nezvládání základní životní potřeby jako takové, na rozdíl od výběru stravy, jejího naporcování a servírování k požití.
40. Ohledně tvrzeného nezvládání základní životní potřeby – výkonu fyziologické potřeby je třeba v první řadě uvést, že žadatelka podle provedených sociálních šetření a posudkových hodnocení netrpěla žádnou těžkou poruchou, která by jí znemožňovala výkon této potřeby. O tom svědčí i poznatky ze sociálního šetření, že byla schopna použít sama WC v domě, kde bydlela. Tím samozřejmě opět nelze vyloučit, že v přítomnosti pečující osoby jí mohla být i v tomto ohledu určitá pomoc poskytována, a to zejména v cizím prostředí. Lze se však ztotožnit se závěry obou správních orgánů, že tato základní životní potřeba se nejevila jako nezvládaná ani z pohledu provedených sociálních šetření, ani z pohledu posudkového hodnocení vycházejícího ze zdravotního stavu doloženého výsledky lékařských vyšetření. Závěr PK MPSV, že nebylo prokázáno postižení žadatelky inkontinencí, pak koresponduje se závěry sociálních šetření. Samotný předpis inkontinenčních pomůcek praktickým lékařem nemusí znamenat, že žalobkyně trpěla inkontinencí. PK MPSV ve svém posudku ze dne 1. 2. 2018 uzavřela, že inkontinence nebyla u žadatelky prokázána. Za této situace ani krajský soud nespatřuje v předmětné věci žádné důvody pro zaujetí odlišného názoru a považuje závěry PK MPSV za racionální a přesvědčivé.
41. Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný se dopustil v odvolacím řízení procesních pochybení, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, krajský soud uvádí následující argumentaci. Co se týká tvrzené nečinnosti žalovaného, krajskému

soudu je i z jeho rozhodovací činnosti ve věcech žalob proti rozhodnutím v důchodových věcech dostatečně známa dlouhotrvající přetíženost posudkových komisí MPSV. Tomu lze přičítat skutečnost, že ode dne vypracování sociálního šetření v odvolacím řízení a přerušení řízení za účelem vypracování posudku PK MPSV byl předmětný posudek podán až dne 1. 2. 2018. Toto jednoznačné prodlení oproti zákonným lhůtám však nezakládá žádnou vadu řízení, která by měla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Skutečnost, že žadatelka ještě před vypracováním posudku v odvolacím řízení bohužel skonala, nečiní z objektivních průtahů řízení oproti šedesátidenní pořádkové lhůtě (viz § 16a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů) nezákonnost vyšší intenzity, která by odůvodnila zrušení napadeného rozhodnutí.

42. Jestliže žalobkyně dále namítala, že k jednání PK MPSV nebyl pozván její zástupce, ačkoliv při sociálním šetření dne 28. 6. 2017 výslovně projevil přání být přítomen u jednání komise, krajský soud podotýká, že přítomnost účastníka řízení či jeho zástupce není nezbytnou podmínkou pro projednání věci v komisi. Je třeba konstatovat, že žadatelka již v době zasedání PK MPSV nebyla naživu a žalobkyně sama či prostřednictvím svého zástupce měla možnost všechny relevantní skutečnosti vypovědět při sociálním šetření či příp. zaslat relevantní dokumenty v písemné podobě, což také učinila. Z toho důvodu se postup PK MPSV, která informovala žalobkyni o tom, že posouzení proběhne v nepřítomnosti jejího zástupce, za racionální. Nelze očekávat, že by přítomnost žalobkyně či jejího zástupce mohla na posudkovém hodnocení cokoliv změnit.
43. Konečně krajský soud poznamenává, že pokud byla žadatelka v závěru svého života hospitalizována a změnily se přechodně její schopnosti zvládat základní životní potřeby, nemusí to zakládat změnu stupně závislosti. Ta je totiž vymezena prostřednictvím pojmu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který je vymezen z hlediska časového jako doba delší jednoho roku (§ 3 odst. 1 písm. c) zákona o sociálních službách). Závěry PK MPSV jsou tedy i v tomto ohledu opřeny o platnou právní úpravu obsaženou v zákoně o sociálních službách. Lékařskou zprávu z hospitalizace žadatelky, která předcházela jejímu úmrtí, měla PK MPSV k dispozici a promítla ji do svého posudkového hodnocení. Ani v tomto ohledu krajský soud nepovažuje námitky žalobkyně za důvodné.
44. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ex lege (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V

řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
Samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.